

videde Bemyndigelsen for Ministeriet eller for Kommunerne til at faa Ekspropriation foretaget i militære Øjemed. Jeg havde tænkt, at det var tilstrækkeligt, naar man kunde faa Overenskomst med de vedkommende Lodsejere, men Landstinget har ønsket, at man skulde have en almindelig Forpligtelse til i alle Tilfælde at lade den Grund, der indtages i militære Øjemed, ekspropriere. Oprindeligt havde jeg ikke tænkt mig, at det var nødvendigt at sætte et saa stort Maskineri i Gang, men Landstinget har ment, at af Hensyn til Lodsejerne bør man have flere Instanser, og jeg skal ikke indvende noget imod, at man gaar ind paa den Affattelse, som Lovforslaget har faaet i det andet Ting med Hensyn til Adgang til at appellere Ekspropriationskommissionens Kendelser.

Det er nødvendigt at gennemføre en Foranstaltning som denne, og jeg anbefaler derfor Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Carl Hansen: Jeg kan godt give den højtærede Forsvarsminister Ret i, at Forholdene have udviklet sig saaledes i Helsingør og Aalborg, at det har været nødvendigt at fremsætte et Lovforslag som det, der nu foreligger til Behandling. Det kan ogsaa tænkes, at der under de Byggeforetagender, som ville finde Sted omkring i sjællandske Byer i den kommende Tid, vil kunne opstaa lignende Forhold, saa at Kommunerne eller Staten vanskelig kunne tilvejebringe de Arealer, som ere nødvendig for at Garniseringen kan foregaa paa behørig Maade. Ogsaa i dette Tilfælde mener jeg, at Loven vil virke heldigt, selv om den ikke kommer til Anvendelse. Det er altid godt for den Myndighed, der forhandler med de vedkommende Lodsejere, at vide, at naar det kommer til Stykket, kan der eksproprieres.

I dets Helhed vil jeg derfor anbefale Lovforslaget til Fremme i dette høje Ting, men jeg kan ikke nægte, at de Bestemmelser, som ere indsatte i Landstinget, for en Del have efter min Opfattelse om ikke forringet Loven saa dog gjort den mindre anvendelig, end den var i den oprindelige Skikkelse, om end jeg kan indrømme, at den Kommission, der skulde nedsættes efter det oprindelige Forslag, og som kun bestod af 3 Mand, hvoraf Regeringen udnævnte de 2 og vedkommende Byraad eller Amsraad den tredje, maaske var lidt for ensidig. Det kan godt være, at man med Rette kan paastaa, at Ejer-

nes Interesser ikke vare saa godt varetagne, som det var ønskeligt. Men Landstinget har indsat en Bestemmelse, hvorefter det fastslaas, at Ekspropriation i disse Tilfælde altid skal finde Sted. Det forekommer mig, at man her er gaaet videre end paa andre Omraader, hvor det offentlige skal erhverve Grund f. Eks. til Jernbaneanlæg eller andre Anlæg, hvortil der overhovedet kan eksproprieres. Man har der altid ment det rigtigt, at vedkommende Myndigheder forhandlede først, naar det overhovedet var gørligt. Naar det gælder om at ekspropriere Grunde til Anlæg af Jernbaner, er det en Kommission, det paahviler, men der er der heller ikke nogen enkelt Myndighed, der kan forhandles med. Her gør man det som sagt obligatorisk, og det synes jeg ikke er rigtigt. Det vil medføre, at saa snart der skal iværksættes en Udvidelse af bestaaende Anlæg til Øvelsespladser eller Bygningskomplekser, skal man, selv om den er aldrig saa lille, nedsætte en Kommission, skønt man maaske overordentlig let ved Forhandling med vedkommende Byraad eller Statsmyndighed kunde opnaa en Overenskomst. Jeg mener altsaa, at det vil være ganske unødvendigt at gøre Erhvervelsen ved Ekspropriation obligatorisk.

Jeg har ogsaa en Betænkelighed med Hensyn til den foreslaaede Taksationskommission. Ekspropriationskommissionen er vel i det væsentlige den samme som foreslaaet af Ministeren, dog har man givet Amtmanden Ret til at udnævne det ene Medlem, hvor jeg mener, at Amsraadet hellere burde have haft Retten. Det kan for saa vidt være ret underordnet. Men med Hensyn til Taksationskommissionen mener jeg, at den er sammensat saadan, at den let kan blive for meget i Ejerens Favør. Man har taget som Forbillede Loven af 1889 om Erhvervelse af Arealer til Udvidelse af Jernbaneanlæg. Men denne Lovs Kommission er dog ikke nær saa ensidigt sammensat til Fordel for Ejerne, idet den sammensættes paa den Maade, at Formanden udnævnes af Indrigsministeren, 2 Medlemmer af Amsraadet eller Byraadet og 2 af Ejerne, forudsat, at der er mange, hvis der kun er et mindre Tal, under 5, skal det kun udnævne 1 og Amtmanden udnævne den anden. Men den her foreslaaede Kommission vil som sagt let blive for ensidig. Naar den enkelte Mand, som det tidt her kan dreje sig om, skal kunne vælge to af Taksationens Medlemmer, er det givet, at det